

Det er også vigtigt at opretholde kravet om, at det danske sprog kan benyttes i Parlamentet. Det er udemokratisk, hvis der stilles særlige krav til sproglige færdigheder for personer, der ønsker at opstille til Europa-Parlamentet. Så må man løse oversættelsesproblemerne ved hjælp af teknik, f.eks. ved brug af oversættelsesprogrammer og en forenklet oversættelsesprocedure.

Venstre støtter også en effektivisering af EF-Domstolen. Sagsbehandlingstiden må meget gerne forkortes, og man kan overveje en automati med hensyn til arbejdets planlægning, tokammersystemer og andre ting, som kan effektivisere sagsbehandlingen ved Domstolen. I dag tager det meget lang tid.

Disse institutionelle forslag er for os at se klart hovedpunkt og forudsætningen for, at vi kan tage fat på østudvidelsen et halvt år efter konferencens afslutning, og dernæst kommer spørgsmålet om ydre og indre sikkerhed i EU. De spørgsmål har også stor betydning for Øst- og Centraleuropa.

For det første den ydre sikkerhed: Det er klart, at situationen har ændret sig væsentligt, siden de danske forbehold kom til verden ved årsskiftet 1992-93, altså for 4 år siden. Vi har bl.a. haft situationen i Bosnien, hvor der først kom gang i fredsforhandlingerne, da NATO meldte sig på banen, og det er selvfølgelig utåleligt, at EU ikke kan bidrage til at skabe ro i sin egen baggård.

NATO's beslutning om, at Vestunionen er den europæiske søjle i NATO, ligger nu fast. Frankrigs beslutning om fuldt medlemskab af NATO er også en ny kendsgerning, og selv Sverige og Finland har overhalet Danmark med hensyn til synet på forsvarspolitik i EU. Efter Venstres mening må Vestunionen meget gerne blive en integreret del af EU, og f.eks. kunne det tyske forslag om fuld integration i årene 2002-04 være en udmærket ting at skrive ind i traktaten.

Det fremgår nu, at alle lande – selvfølgelig med Danmark som fodnoteland – ønsker Petersberg-erklæringen skrevet ind i traktaten. Det drejer sig som bekendt om beslutningen fra juni 1992, hvorefter den bløde forsvarsdel, nemlig humanitære og fredsbevarende opgaver, kampindsats i forbindelse med krisestyring og fredsskabelse, skal ind i EU-samarbejdet. Men tilsyneladende har de danske forbehold blokeret for en positiv dansk melding. Det er trist, fordi vores forbehold jo netop – som der også står –

ikke forhindrer de øvrige lande i at gå videre, så vi er lidt uforstående over for, at regeringen fortsat blokerer for, at de andre lande tager fornuftige skridt på det forsvarspolitiske område. Det kan de godt gøre, og vi kan bevare vores forbehold og måske, som statsministeren sagde i åbningstalen, præcisere vores eksisterende forbehold.

Det er selvfølgelig også ærgerligt, at forbeholdet på forsvarsområdet har stigende betydning allerede i den nuværende traktat. Oprindeligt, da vi lavede forbeholdet, troede vi jo, det var et forbehold også over for fremtiden, men siden har det vist sig, at det allerede i dag har reelle konsekvenser. Danmark har måttet sige nej til i EU-regi at gennemføre evakuering, og vi har sagt nej til at deltage i minerydning i EU-regi. Det sidste kan vi jo så måske tilslutte os i et andet regi, men under alle omstændigheder sætter det forbeholdene i perspektiv, og vi kan så håbe, at det, at man får lidt kød og blod på forbeholdene, kan bidrage til en øget folkelig forståelse. Men for os at se er det en uholdbar situation.

Hvad angår den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er der klart behov for en større effektivitet. Det er meget interessant, at hovedparten af EU-landene nu støtter flertalsafgørelser, men – igen – ikke Danmark.

Vi har sagt i vores udspil, at landene skal have lov til at afstå, hvis de ønsker det, men dér har vi jo så netop set den danske reaktion over for EU's forslag om Helms-Burton, som jo viser, at dette forslag om muligheden for at stå af en beslutning ikke er tilstrækkeligt, for Danmark kunne være stået af her og ladet de 14 andre gå videre, men det gjorde vi ikke. Vi ville blokere, fordi vi havde muligheden for at blokere, og dér er vi i Venstre lidt nervøse for, at den mulighed, hvis den opretholdes på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, selvfølgelig også vil blive benyttet af de lande.

Vi støtter en analyse- og planlægningsenhed. Vi støtter, at generalsekretæren bliver den drivende kraft i det forsvars- og udenrigspolitiske samarbejde. Og vi vil godt spørge til finansieringen, for vi mener ikke umiddelbart, at det er helt uproblematisk at sige, at de lande, der ikke deltager, heller ikke skal være med til at finansiere, for dermed fjerner man jo en af de grundlæggende ideer i EU-samarbejdet, nemlig solidariteten, den solidaritet, der betyder, at selv om vi ikke får lige stor del i f.eks. strukturfondene, betaler vi alle sammen vores bidrag til det.